

Nr 10.

Av herrar **Ramberg** och **Werner**, om vidgad rätt till statsbidrag för anskaffande av bostäder åt provinsialläkare å landsbygden.

Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse om ändrad lydelse av § 2 i kungörelsen den 2 december 1921 (SFS 1921:678), ändrad genom kungörelsen den 15 mars 1946 (SFS 1946:83), angående anskaffande av bostäder åt provinsialläkare å landsbygden, kan statsbidrag numera utgå till sådana bostäder med högst en tredjedel å beräknade kostnader eller köpesumman, däri inräknade utgifter för garage och nödiga uthus men ej för tomt, dock högst 25 000 kronor för varje bostad. Sistnämnda kungörelse trädde i kraft dagen efter den, då kungörelsen enligt däri meddelad uppgift utkommit från trycket i svensk författningssamling.

Den kungl. kungörelsens tillämpning har emellertid medfört, att ansökan om statsbidrag till förvärv och renovering eller nybyggnad av provinsialläkarbostäder med mottagningslokaler, vilkas iordningställande påbörjats omedelbart före den 15 mars 1946, icke kunnat av Kungl. Maj:t upptagas till prövning.

Följden härav har blivit, att exempelvis en mindre kommun, som ingår i provinsialläkardistriktet och av myndigheterna föreskrivits utgöra stationsort för provinsialläkaren och vilken med stora uppoffringar förvärvat och renoverat eller nyuppfört bostad med ändamålsenliga mottagningslokaler för denne, icke kan komma i åtnjutande av statsbidrag därför att planeringen eller iordningställandet av lokalerna kommit att ske kort tid före den kungl. kungörelsens utfärdande den 15 mars 1946 eller att lokalernas ianspråktagande kunnat ske först lång tid efter kungörelsens utkommande från trycket i svensk författningssamling, trots att såväl länsstyrelsen som kungl. medicinalstyrelsen tillstyrkt statsbidrag med maximibeloppet 25 000 kronor.

Om det vidare beaktas att jämväl hyresersättningen för bostaden och mottagningslokalerna fastställles genom länsstyrelsen och till belopp, som icke på långt när täcker räntekostnaden för det i bostaden och lokalerna nedlagda kapitalet, synes bördan för stationeringskommunen bliva av den storleksordningen, att ett statsbidrag till tidigare nämnt belopp bör vara motiverat och närmast betraktas som ett uppmuntringsbidrag för åstadkommande av läkarkrafternas förstärkande å den glesbebyggda landsbygden med dess ofta bristfälliga kommunikationer.

Vill man vidare beakta, att som i det exemplifierade fallet ansökningskommunen under mer än fyrtio år utgjort extra provinsialläkardistrikt och under angiven tid icke åtnjutit vare sig stats- eller landstingsbidrag till extra provinsialläkarens avlöning samt tillhandahållit bostad och mottagningslokaler, framträder orättvisan i ännu högre grad, varför det oavvisligen synes påkallat, att en uppmjukning av den kungl. kungörelsen av den 15 mars 1946 kommer till stånd.

Med hänvisning till det ovan anförda få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring av kungl. kungörelsen av den 15 mars 1946 (SFS 1946: 83), att hinder för statsbidrag icke må föreligga för kommun, som vidtagit åtgärder för anskaffande av bostäder med mottagningslokaler åt provinsialläkare å landsbygden vid sådan tidpunkt, att lokalernas ianspråktagande kunnat ske först sedan den kungl. kungörelsen av den 15 mars 1946 utkommit från trycket i svensk författningssamling.

Stockholm den 16 januari 1951.

Alb. Ramberg.

Osc. Werner.